

[Johan Asmussen.]

at lave et bogholderi, som de slet ikke har forudsætninger for og i og for sig ikke nogen pligt til. De vil ikke kunne få noget ud af det kontroløse bogholderi, de har. De bliver nødt til at føre reskontroner, og det er noget, som vist kan føre til den helt store forvirring for mange mennesker.

Jeg tror, man skal blive stående ved den nuværende regel. Men hvis man vil ind på en sådan kontrol, der også tager sigte på privatindkøb fra erhvervsdrivendes side, så må jeg sige, at jeg synes, det giver en ulighed, at man ikke også skulle kunne foretage kontrol, hvor det drejer sig om ikke-erhvervsdrivendes indkøb. Man kunne f. eks. tænke sig oplysninger, der indkræves fra stormagasinerne o. s. v.

Jeg finder, det er rimeligt, naturligvis, at der er pligt til at indsende oplysninger om lønudbetalinger og udbetalinger af honorarer o. lign. Det er § 7, det drejer sig om. Men jeg har en fornemmelse af, at man på det område ikke får alting med, mærkeligt nok. Jeg kunne godt lide at vide, hvordan det egentlig er med udbetalinger af honorarer o. lign. fra statsmyndigheder og statsinstitutioner. Jeg kan ikke rigtig få de to begreber til at falde ind under teksten i § 7, og jeg må sige, jeg har hørt mærkelige ting i den retning om opfattelser, der går ud på, at honorarer selv på et særdeles højt niveau ikke bliver opgivet, og at de derfor er skattefri.

Det tredje område er spørgsmålet om skattevæsenets optræden på stedet, gennemgang af regnskaber og opgørelse af lager m. v. Her vil man nu forlade det forbehold, som gælder efter de nugældende regler; om, at der skal være fremkommet forhold, som giver rimelig grund til at antage, at der er noget galt. Her mener vi også, at man går for vidt; man bør ikke forlade det forbehold, som gælder i dag. Og navnlig finder vi, at man går alt for vidt, når man vil indføre en særlig skærpende regel med hensyn til, at politiet kan medvirke til at skaffe skattevæsenet adgang hos skatteyderne. Jeg ved godt, at der, som hr. Hagen Hagensen også nævnte, er en generel regel i § 16, men når man nu vil have en speciel regel om det, må det være, fordi det, om jeg så må sige, i højere grad skal være alvor. Man henviser til, at der findes til-

svarende regler i told- og afgiftslovgivningen. Ja, så kunne det for det første være et spørgsmål, om det ikke også er betænkeligt eller måske forkert, at de findes dér. Men jeg vil henvise til, at der er et andet område, hvor man ikke har noget tilsvarende, og hvor man bevidst ikke har noget tilsvarende, nemlig i byggelovgivningen. I landsbyggelovens § 11 havde man oprindeligt i 1959-60 foreslået en ganske lignende regel, der gik ud på, at politiet skulle hjælpe, når bygningsmyndigheden skulle have adgang til en byggeplads. Men denne tilføjelse om politiets medvirken blev droppet ved anden behandling, og det hedder udtrykkelig i motiverne hertil:

„Da det findes rigtigst, at bygningsmyndigheden kun kan kræve politiets bistand til at få adgang til en ejendom, når der foreligger en retskendelse herom, foreslås stk. 1, 2. og 3. punktum, slettet.“ Sådan har man altså set på det i bygningslovgivningen, og jeg tror, det er det princip, man skal holde fast ved. Det er princippet efter grundlovens § 72, som allerede har været nævnt.

Som jeg sagde før, folk skal betale, hvad de skal, og stat og kommune skal have de penge ind, som skattesystemet giver basis for; men som det også er sagt af professor Thøger Nielsen, er der her et område, hvor meget kraftige modstående hensyn gør sig gældende. Jeg vil gerne citere fra Thøger Niensens nye værk om indkomstbeskatning; jeg ville gerne have citeret lidt mere, men af tidsmæssige grunde må jeg indskrænke mig til de sidste linjer på side 101, hvor disse problemer behandles, og hvor Thøger Nielsen siger:

„Påligning af indkomstskat vil i sin yderste konsekvens kunne blive en fuldkommen kontrol med hvert enkelt individs adfærd, og den øgede effektivitet har således efter omstændighederne en større pris, end man måske umiddelbart ville være tilbøjelig til at tro.“

Jeg mener, at der her er hensyn, som er så vægtige, at man bør tage dem alvorligt i betragtning.

I fremsættelsen taler den højtærede minister, som det allerede er nævnt, om det krav om lighed for loven, som navnlig skal være fremsat fra lønmodtagerside. Jeg har fuld forståelse for det synspunkt, og vi har